

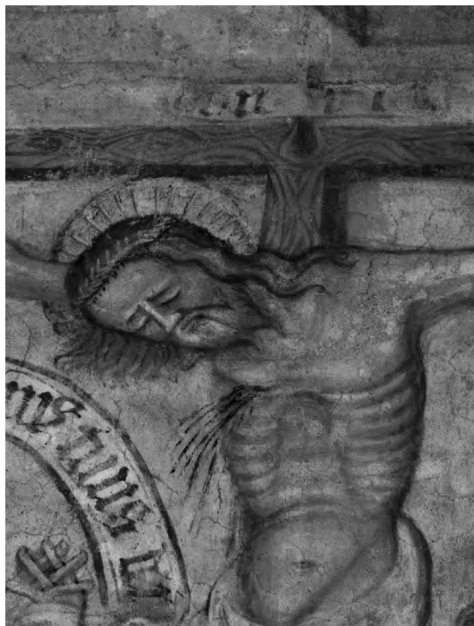
SATUPAD, TÉRERŐ

Tóth Imrének

*„És most nincs más, hát jöjj elő
Húsrágó, hídverő, félkarral ölelő”
(Lovasi András)*

Halódik szőlőm. Csiga eszi a gyökerét.
Kisujjam hegyén szemölcs. Mi régen főkénynek hívtuk.
Az osztályban egy srácnak teli volt a keze.
Szorosan nőttek, akár satupadok a műhelyben.
Olykor csoportokba verődve, máskor egyedül küzdöttem az anyaggal.
Arcom ráncai morzejeleket írtak, végül valaki segített, ha észrevette
segélykiáltásaim.
A térerőről még nem hallottunk..

Felsorolhatnám a használaton kívülre hullott munkadarabokat:
csavarkulcs, hamutálca, kulcstartó, szalvétatartó,
vagy aminek látszik, mind távol a fősodortól.
A kacatos is szétmállott már.
Nincsenek holmik, már nem kérdi senki, hol, mik?
Üres a pince, a padlás, üres minden emléktár.
A telefont sem veszem fel, nem tudom a választ, nincs,
akit megkérdesznek.

Ha izzadságom gyömbérszagú lenne, előjönne a múlt;
furcsa tekintetű nők rajzanának körbe?
Higanyt verítékező emberről is hallottam már.
Nem akartam különleges lenni.
Mennyit reszeltünk, mennyit fűrészeltük a fémet.
Haszontalan ajándék a szülőknek.
Ronda, szagot áraszt.

Sorjázik az emlék, mint az aluforgács, papírra vetve, oly szájalmas.
Dobom is el, mint csokipapírt postaládába akkor rég.
Kicsiny fiú voltam, vagány akartam lenni, tartozni valahová, miképp
a szavak szervesülnek a gyerekkor berozsdált satupadján.
Hallgatok, elhallgatok.
A térerő megszűnt, megfagyott.